

Το αειπάρθενον της Θεοτόκου

Απάντηση σε Προτεσταντικές κακοδοξίες

Πατήρ Γεώργιος Μούλτος

Πηγή: Απομαγνητοφωνημένη εκπομπή από το ραδιόφωνο της Πειραιϊκής Εκκλησίας.
Σειρά αντιαρειτικών εκπομπών με τον Π. Γεώργιο Μούλτο.

Μαζί με τον Κύριό μας τον Ιησού Χριστό, τον Υιό του Θεού που «Εαυτόν εκένωσε» και έγινε άνθρωπος για εμάς, αναπολούμε και εκείνο το υπέροχο ανθρώπινο πλάσμα που έγινε «κλίμαξ επουράνιος δι' ης κατέβη ο Θεός», δηλαδή την Υπεραγία Θεοτόκο.

Τιμάμε την Θεοτόκο για την αξεπέραστη αγιότητά της, προπάντων όμως για το ανεκτίμητης σημασίας για τους ανθρώπους έργο της, το να γίνει η μητέρα του Θεανθρώπου. Την πίστη μας για την αγιότητα και το έργο της Θεοτόκου εκφράζουν και οι ονομασίες που της αποδίδουμε. Τη λέμε κυρίως «Θεοτόκον», αλλά τη λέμε και Παναγία και Παρθένο.

Οι αιρετικοί όμως που τίποτα δεν αφήνουν όρθιο από την διδασκαλία της Αγίας Γραφής και της Ιεράς Παραδόσεως, αμφισβητούν και αυτά που εμείς οι ορθόδοξοι πιστεύουμε για τη Θεοτόκο, βάσει της Αγίας Γραφής. Έτσι οι Μάρτυρες του Ιεχωβά και οι Προτεστάντες αρνούνται την αειπαρθενία της Θεοτόκου, την προσκύνησή της, την πρεσβεία της και τις ονομασίες Παναγία και Θεοτόκος. Την θεωρούν συνηθισμένη γυναίκα και ουδέποτε χρησιμοποιούν γι' αυτήν λόγια σεβασμού και αγάπης. Ισχυρίζονται ότι η Θεοτόκος έκανε κι άλλα παιδιά εκτός του Ιησού Χριστού. Για να αποδείξουν τάχα τον ισχυρισμό τους προβάλλουν κάποια αγιογραφικά χωρία.

Πρώτα - πρώτα προβάλλουν ένα χωρίο από το κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο (ιβ' 46) που λέει τα εξής: «Έτι δε αυτού λαλούντος τοις όχλοις ιδού η μήτηρ και οι αδελφοί αυτού εισηθήκισαν έξω, ζητούντες λαλήσαι αυτώ, είπε δε τις αυτώ: ιδού η μήτηρ σου και οι αδελφοί σου εστήκασιν έξω ζητούντές σε ιδείν». Μιλάει για κάποιους αδελφούς του Ιησού Χριστού. Ενώ μιλούσε ο Κύριος κάποιος του είπε να βγει έξω γιατί έχουν έρθει η μητέρα Του και οι αδελφοί Του και Τον ζητούν. Λένε λοιπόν οι αιρετικοί, να που ο Ιησούς είχε αδέρφια. Μάλιστα λένε ότι και ο Ευαγγελιστής Μάρκος μας λέει και τα ονόματα αυτών των αδελφών του Ιησού, (στ' 3) αφού προηγουμένως έχει πει ότι ο Κύριος πήγε στην πατρίδα Του και μίλησε στη συναγωγή λέγανε αυτοί που τον άκουσαν

«ουχ ούτός εστιν ο τέκτων, ο υιος τής Μαρίας, αδελφός δε Ιακώβου και Ιωσή και Ιούδα και Σίμωνος; και ουκ εισίν αι αδελφαί αυτού ώδε προς ημάς; και εσκανδαλίζοντο εν αυτώ.» Λέγανε δηλαδή μα αυτός είναι ο μαραγκός, ο γιός της Μαρίας, ο αδελφός του Ιακώβου, του Ιωσή, του Ιούδα, του Σίμωνος και έχει και αδελφές. Συμπεραίνουν λοιπόν από αυτά τα αγιογραφικά χωρία ότι όλοι αυτοί ήταν παιδιά της Παναγίας, η οποία κατά συνέπεια κατά την κακοδοξία των αιρετικών δεν είναι αιειπάρθεος.

Εμείς οι ορθόδοξοι χριστιανοί λέμε ότι αυτοί οι αδελφοί και οι αδελφές του Ιησού δεν ήταν παιδιά της Παναγίας, ούτε και αναφέρονται σε κανένα σημείο της Αγίας Γραφής ότι ήταν παιδιά της Παναγίας. Ήταν παιδιά του Ιωσήφ του Μνήστορος από προηγούμενο γάμο του. Αυτό που πιστεύουμε το τεκμηριώνουμε αγιογραφικά. Αρχικά, αυτοί οι λεγόμενοι αδελφοί και αδελφές του Ιησού Χριστού δεν ήταν παιδιά της Παναγίας. Η λέξη αδελφός στην Αγία Γραφή δεν σημαίνει αναγκαία τον κατά σάρκα αδελφό. Μερικές φορές σημαίνει τον ξάδερφο ή τον ανηψιό ή και τον πνευματικό αδελφό. Ας αναφέρουμε δυο τρία παραδείγματα.

Στο βιβλίο της Γενέσεως (ιδ' 14) διαβάζουμε: «ακούσας δε Άβραμ ότι ηχμαλώτεται Λωτ ο αδελφιδούς αυτού, ηρίθμησε τους ιδίους οικογενείς αυτού», δηλαδή έμαθε ο Αβραάμ ότι είχε αιχμαλωτιστεί ο Λωτ ο αδελφός του. Ξέρουμε όμως ότι ο Λωτ δεν ήταν αδελφός του Αβραάμ αλλά ήταν ανηψιός του Αβραάμ, παρόλα αυτά τον λέει αδελφό.

Επίσης, στο ίδιο βιβλίο (κζ' 43) διαβάζουμε: «νυν ουν, τέκνον, άκουσόν μου τής φωνής και αναστάς απόδραθι εις την Μεσοποταμίαν προς Λάβαν τον αδελφόν μου εις Χαράν». Είναι κάποια λόγια που λέει η Ρεβέκκα στο γιό της τον Ιακώβ, που τον κυνηγούσε ο αδελφός του ο Ησαύ για να τον φονεύσει, να σηκωθεί να φύγει και να πάει στην Μεσοποταμία να βρει τον αδελφό της τον Λάβαν.

Εάν όμως κοιτάξουμε λίγο παρακάτω (κθ' 15) διαβάζουμε τα λόγια που είπε ο Λάβαν στον Ιακώβ, που ήταν ανηψιός του: «Είπε δε Λάβαν τω Ιακώβ· ότι γαρ αδελφός μου ει, ου δουλεύσεις μοι δωρεάν· απάγγελμόν μοι, τις ο μισθός σου εστί;» Λέει στον Ιακώβ να μη νομίσει ότι επειδή είναι «αδελφός» του, θα δουλεύει για αυτόν δωρεάν, αλλά θα του δώσει χρήματα και τον ρωτάει τι ζητεί ως μισθό. Εδώ λοιπόν τον ανηψιό του τον ονομάζει αδελφό του.

Έχουμε κι άλλα τέτοια παραδείγματα στην Αγία Γραφή, όπως στο βιβλίο Δ' Βασιλειών (ι' 13-14) όπου διαβάζουμε: «και Ιού εύρε τους αδελφούς Οχοζίου βασιλέως Ιούδα και είπε· τίνες υμείς; και είπον· αδελφοί Οχοζίου ημείς», δηλαδή κάποιος Ιού βρήκε τους αδελφούς του

βασιλιά Οχοζία και είπε στους δικούς του: «συλλάβετε αυτούς ζώντας και έσφαξαν αυτούς εις Βαιθακάδ, τεσσαράκοντα και δύο άνδρας, ου κατέλιπεν άνδρα εξ αυτών», δηλαδή κατέσφαξε τους αδελφούς του Οχοζία που ήταν σαράντα δύο. Είναι δυνατόν ο Οχοζίας να είχε σαράντα δύο κατά σάρκαν αδελφούς; Προφανώς η λέξη «αδελφούς» έχει και την έννοια άλλων συγγενειών.

Στις πράξεις των Αποστόλων συναντάμε, όπως και σε πολλά άλλα σημεία της Καινής Διαθήκης, τη λέξη «αδελφός» και με την έννοια του πνευματικού αδελφού. Έχουμε την περίπτωση όταν σηκώθηκε ο Απόστολος Πέτρος (Πράξεις ιε' 7) και είπε: «άνδρες αδελφοί, υμείς επίστασθε ότι αφ ημερών αρχαίων ο Θεός εν ημίν εξελέξατο δια τού στόματός μου ακούσαι τα έθνη τον λόγον τού ευαγγελίου και πιστεύσαι». Απευθύνθηκε στους χριστιανούς και τους ονόμασε αδελφούς, προφανώς όχι κατά σάρκα αδελφούς αλλά πνευματικούς αδελφούς. Επομένως, εφόσον η λέξη «αδελφός» δεν έχει πάντα την έννοια κατά σάρκαν αδελφός, πως γίνεται να βγάλουμε το συμπέρασμα, όπως οι αιρετικοί, ότι οι αδελφοί του Ιησού ήταν κατά σάρκα αδελφοί Του;

Ένα ακόμη παράδειγμα που δείχνει ότι δεν είναι δυνατόν αυτοί οι αδελφοί του Ιησού να ήταν παιδιά της Παναγίας. Ας θυμηθούμε τον Ευαγγελισμό της Θεοτόκου, όταν παρουσιάστηκε Άγγελος Κυρίου και της είπε ότι θα γεννήσει Υιόν που θα είναι ο Υιός του Υψίστου και η Μαριάμ απαντά προς τον άγγελον, πως είναι δυνατόν πραγματοποιηθούν τα λόγια του αφού δεν έχει γνωρίσει σύζυγο; (Λουκ. α' 34). Εάν η Θεοτόκος είχε στο νου της να παντρευτεί τον Ιωσήφ και να κάνει παιδιά, δεν έπρεπε να κάνει αυτήν την ερώτηση. Πολύ φυσικά θα σκεφτόταν ότι αυτός που θα γεννούσε θα ήταν παιδί της με τον Ιωσήφ, αλλά επειδή δεν είχε σκοπό να κάνει παιδιά με τον Ιωσήφ γι' αυτό και απόρησε και αναρωτήθηκε πως θα γίνει αυτό το πράγμα.

Επίσης, στο κατά Λουκάν Ευαγγέλιο (β' 41-51) διαβάζουμε για την προσκυνηματική επίσκεψη που έκαναν η Παναγία με τον Ιησού που ήταν δώδεκα ετών και τον Ιωσήφ τον Μνήστορα. Σε όλο αυτό το εδάφιο αναφέρονται μόνο αυτά τα τρία πρόσωπα άρα ο Ιησούς όταν ήταν δώδεκα ετών η οικογένειά Του είχε τρία πρόσωπα, τον Ίδιο, τη Θεοτόκο και τον Ιωσήφ το Μνήστορα. Μετά την ηλικία αυτή η Αγία Γραφή δεν ξανααναφέρει τον Ιωσήφ, πιθανώς να είχε πεθάνει. Επομένως, θα πρέπει να υποθέσουμε ότι μέχρι τότε η Παναγία δεν είχε κάνει άλλο παιδί. Εάν υποθέσουμε ότι έκανε άλλα παιδιά μετά την ηλικία των δώδεκα ετών του Ιησού, τότε συμπεραίνουμε ότι ο μεγαλύτερος από αυτά τα παιδιά θα ήταν μικρότερος του Ιησού Χριστού κατά δώδεκα χρόνια και ο πιο μικρός κατά είκοσι χρόνια περίπου. Δηλαδή όταν ο Ιησούς θα ήταν τριάντα ετών αυτοί

θα ήταν δέκα με δεκαοχτώ ετών. Αυτό όμως δεν γίνεται διότι όπως βλέπουμε σε άλλα σημεία της Καινής Διαθήκης αυτοί οι λεγόμενοι αδελφοί του Ιησού δεν συμπεριφέρονταν σ' αυτόν σαν να ήταν οι μικρότεροι αδελφοί Του, αλλά σαν μεγαλύτεροι.

Αυτό φαίνεται και στο έβδομο κεφάλαιο του κατά Ιωάννην Ευαγγελίου (3-5) όπου διαβάζουμε «είπον ουν προς αυτόν οι αδελφοί αυτού· μετάβηθι εντεύθεν και ύπαγε εις την Ιουδαίαν, ίνα και οι μαθηταί σου θεωρήσωσι τα έργα σου α ποιείς·» Του λένε να πάει στην Ιουδαία να δούνε οι μαθητές σου αυτά που κάνεις. Και λίγο πιο κάτω: «ουδείς γαρ εν κρυπτώ τι ποιεί και ζητεί αυτός εν παρρησία είναι. ει ταύτα ποιείς, φανέρωσον σεαυτόν τω κόσμω.» Του μιλούν επιτακτικά σχεδόν δίνοντας διαταγή. Και συμπληρώνει ο Ευαγγελιστής Λουκάς: «ουδέ γαρ οι αδελφοί αυτού επίστευον εις αυτόν.» Δεν είχαν δηλαδή ακόμα πιστέψει οι αδελφοί Του. Ο νόμος όμως όπως διαβάζουμε στη Γένεση στο έβδομο κεφάλαιο απαγόρευε τα μικρότερα αδέλφια να συμπεριφέρονται επιτακτικά στα μεγαλύτερα, άρα συμπεραίνουμε ότι οι αδελφοί του Ιησού πρέπει να ήταν μεγαλύτεροι από αυτόν στην ηλικία και άρα δεν ήταν παιδιά της Παναγίας. Το πρώτο (και μοναδικό) παιδί που έκανε η Παναγία ήταν ο Ιησούς. Αυτοί οι λεγόμενοι αδελφοί είχαν άλλου είδους συγγένεια προς τον Ιησού και δεν ήταν κατά σάρκα αδέλφια Του.

Ένα άλλο στοιχείο που δείχνει ότι οι αδελφοί του Ιησού δεν ήταν παιδιά της Παναγίας είναι το εξής. Πριν γεννηθεί ο Ιησούς Χριστός τα Ευαγγέλια ονομάζουν την Μαρία γυναίκα του Ιωσήφ. Για παράδειγμα στο κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο(α' 19- 20) διαβάζουμε: «Ιωσήφ δε ο ανήρ αυτής, δίκαιος ων και μη θέλων αυτήν παραδειγματίσαι, εβουλήθη λάθρα απολύσαι αυτήν. Ταύτα δε αυτού ενθυμηθέντος ιδού άγγελος Κυρίου κατ όναρ εφάνη αυτώ λέγων· Ιωσήφ υιος Δαυίδ, μη φοβηθής παραλαβείν Μαριάμ την γυναίκά σου· το γαρ εν αυτή γεννηθέν εκ Πνεύματός εστιν Αγίου». Ο άγγελος που εμφανίζεται στον Ιωσήφ τον προειδοποιεί να μην την διώξει γιατί το έμβρυο έχει συλληφθεί υπερφυσικά. Την ονομάζει γυναίκα του Ιωσήφ παρόλο που ήταν μνηστή του. Η Παναγία ήταν μνηστή του Ιωσήφ και ως τη γέννηση του Ιησού την ονομάζουν γυναίκα του Ιωσήφ. Μετά τη γέννηση του Ιησού πουθενά δεν την ονομάζουν γυναίκα του αλλά την ονομάζουν μητέρα του Ιησού.

Στο δεύτερο κεφάλαιο του κατά Ματθαίον Ευαγγελίου (στ.13) λέει: «Αναχωρησάντων δε αυτών ιδού άγγελος Κυρίου φαίνεται κατ' όναρ τω Ιωσήφ λέγων· εγερθείς παράλαβε το παιδίον και την μητέρα αυτού και φεύγε εις Αίγυπτον». Όταν έφυγαν οι Μάγοι εμφανίστηκε άγγελος Κυρίου στον Ιωσήφ και του είπε να σηκωθεί και να πάρει το παιδί και την μητέρα του. Δεν του είπε να πάρει το παιδί και τη γυναίκα του αλλά το παιδί και

την μητέρα αυτού, δηλαδή του Ιησού. Έτσι αποδεικνύεται ότι ο Ιωσήφ δεν ήρθε σε γάμο με τη Θεοτόκο μετά τη γέννηση του Ιησού Χριστού και άρα δεν μπορεί οι αδελφοί του Ιησού να ήταν παιδιά της Παναγίας.

Ένα άλλο στοιχείο που αποδεικνύει το ίδιο είναι το εξής. Να θυμηθούμε ότι ο Ιησούς Χριστός όταν ήταν σταυρωμένος είδε κάτω από το Σταυρό τη μητέρα Του και τον μαθητή Του τον Ιωάννη. Κοιτώντας τη μητέρα Του, δείχνοντάς της με το νεύμα τον Ιωάννη, είπε να ο υιός σου και μετά δείχνοντας τη μητέρα Του στον Ιωάννη είπε να η μητέρα σου. Και λέμε μια λογική σκέψη ότι εάν οι αδελφοί του Ιησού ήταν παιδιά της Παναγίας, για ποιο λόγο ο Κύριος να αναθέσει την προστασία της μητέρας Του σε έναν ξένο και όχι στα υποτιθέμενα φυσικά της παιδιά;

Κάτι ωραίο που δείχνει επίσης ότι η Παναγία δεν είχε άλλα παιδιά είναι και αυτό που αναφέρεται στην καθολική επιστολή του Ιούδα. Ο Ιούδας που την έγραψε ήταν ένας από τους λεγομένους αδελφούς του Ιησού. Στην αρχή της επιστολής γράφει ο Ιούδας ο θεάδελφος: «Ιούδας, Ιησού Χριστού δούλος, αδελφός δε Ιακώβου, τοις εν Θεώ πατρί ηγιασμένοις και Ιησού Χριστώ τετηρημένοις κλητοίς· έλεος υμίν και ειρήνη και αγάπη πληθυνθείη». Συστήνει τον εαυτό Του λέγοντας ότι είναι δούλος του Ιησού Χριστού και αδελφός του Ιακώβου, που ήταν πιο μεγάλο και πιο επίσημο πρόσωπο. Εάν ήταν κατά σάρκα αδελφός του Ιησού Χριστού, δεν θα έλεγε ότι είναι αδελφός του Κυρίου; Δεν λέει κάτι τέτοιο και συμπεραίνουμε ότι δεν ήταν παιδιά της Παναγίας αυτοί οι λεγόμενοι αδελφοί του Ιησού Χριστού.

Τέλος, να πούμε πάνω στο θέμα αυτό ότι εάν οι αδελφοί και οι αδελφές του Ιησού ήταν παιδιά της Θεοτόκου πώς εξηγείται αυτή η πεποίθηση της Εκκλησίας από την αποστολική εποχή και μετά ότι η Θεομήτωρ ήταν αειπάρθενος;

Το αειπάρθενον αμφισβητήθηκε για πρώτη φορά από τους προτεστάντες όταν πρωτοεμφανίστηκαν δηλαδή γύρω στον 15ο με 16ο αιώνα μ.Χ. Η Αγία Γραφή όπως γνωρίζουμε θεωρεί τη ζωή της κατά Χριστόν αγαμίας, την παρθενική, τρόπο ζωής ανώτερο από τον γάμο. Στην Α' προς Κορινθίους Επιστολή (ζ' 34) διαβάζουμε: «η άγαμος μεριμνά τα τού Κυρίου, ίνα ή αγία και σώματι και πνεύματι». Η άγαμη γυναίκα και παρθένος μεριμνά για τα πράγματα του Κυρίου, για να είναι άγια και στο σώμα και στο πνεύμα, ενώ η έγγαμη μεριμνά περισσότερο για τον άνδρα της. Μας λέει ο Απόστολος λίγο παρακάτω στην ίδια επιστολή ότι και αυτός ο οποίος παντρεύεται πράττει καλώς αφού ο γάμος ευλογήθηκε από τον Θεό και αυτός που δεν παντρεύεται για χάρη του Χριστού πράττει ακόμα καλύτερα αφού διαλέγει ανώτερο τρόπο ζωής.

Συμπεραίνουμε λοιπόν ότι εφόσον η κατά Χριστόν αγαμία είναι ανώτερη σαν τρόπος ζωής από τον γάμο, είναι δυνατόν η κεχαριτωμένη και ευλογημένη «εν γυναιξί» να αισθανόταν την ανάγκη αποκτήσεως και άλλων παιδιών εκτός από τον Ιησού; Ο Άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός αναφέρει σχετικά: «Πώς αυτή που γέννησε το Θεό και γνώρισε εκ πείρας το θαύμα θα καταδεχόταν ανδρική συνάφεια; Αδύνατον!»

Οι αιρετικοί ωστόσο δεν πείθονται με τίποτα και μάλιστα επιστρατεύουν και άλλο αγιογραφικό επιχείρημα. Λένε γιατί η Αγία Γραφή εφόσον η Παναγία δεν έκανε άλλα παιδιά όπως λέτε εσείς οι ορθόδοξοι, Τον ονομάζει Πρωτότοκο; Και πράγματι στο πρώτο κεφάλαιο του κατά Ματθαίον Ευαγγελίου (στχ. 25) λέει ρητώς ότι ο Ιωσήφ: «ουκ εγίνωσκεν αυτήν έως ου έτεκε τον υιόν αυτής τον πρωτότοκον». Λένε αφού Τον ονομάζει τον Ιησού Πρωτότοκο δεν σημαίνει αυτό ότι η Παναγία είχε κι άλλα παιδιά; Δεν σημαίνει ότι ο Ιησούς είχε αδελφούς από την Παναγία;

Η απάντηση είναι όχι. Γιατί εάν ο Ιησούς ήταν παιδί της Μαρίας και του Ιωσήφ θα έλεγε ο ευαγγελιστής ότι ο Ιησούς θα ήταν πρωτότοκος αυτών, δηλαδή της Μαρίας και του Ιωσήφ και δεν θα έλεγε ότι είναι Πρωτότοκος αυτής. Επειδή ο Ιησούς δεν είχε πατέρα τον Ιωσήφ το κείμενο λέει ότι Τον ονομάζει Ιησούν Πρωτότοκον αυτής. Μόνο της Παναγίας. Ακριβολογώντας λοιπόν θα έπρεπε να πούμε και για τους αδελφούς του Ιησού ότι ήταν δευτερότοκος, τριτότοκος, κτλ αυτής, πράγμα το οποίο θα ήταν άτοπο, διότι εάν είχαν γεννηθεί από τον Ιωσήφ και την Παναγία θα ήταν πρωτότοκοι, δευτερότοκοι, τριτότοκοι αυτών. Ένα δεύτερο στοιχείο που δείχνει ότι το πρωτότοκος δεν σημαίνει ότι η Παναγία δεν έκανε άλλα παιδιά είναι ότι πρωτότοκος στην Αγία Γραφή δεν είναι ο πρώτος μεταξύ άλλων αδελφών, αλλά είναι ο πρώτος ο οποίος γεννιέται από μια μητέρα.

Στο βιβλίο της Εξόδου (ιγ' 2) διαβάζουμε: «αγιάσόν μοι παν πρωτότοκον πρωτογενές διανοίγον πάσαν μήτραν εν τοις υιοίς Ισραήλ». Μιλάει ο Θεός και λέει ότι το πρώτο παιδί που ανοίγει τη μήτρα της μητέρας του και γεννιέται είναι πρωτότοκο. Επίσης, στο βιβλίο των Αριθμών ονομάζει πρωτότοκο το παιδί το οποίο ανοίγει τη μήτρα της μητέρας του. Άρα, πρωτότοκος δεν σημαίνει ο πρώτος μεταξύ άλλων αδελφών.

Οι αμετανόητοι αιρετικοί όμως προβάλλουν κι άλλη ένσταση για να αμφισβητηθεί η αιτιαρθενία της Θεοτόκου. Λένε το «έως ότου έτεκε τον υιόν αυτής τον πρωτότοκον» σημαίνει ότι ο Ιωσήφ δεν γνώρισε την Μαρία μέχρι να γεννήσει τον Υιό της τον Πρωτότοκο και ότι μετά τη γέννηση την γνώρισε ο Ιωσήφ συζυγικώς. Αυτό όμως είναι λανθασμένο

και άτοπο συμπέρασμα γιατί αυτή η φράση δεν φέρνει υποχρεωτικά σε αντίθεση το πριν και το μετά, ώστε να συμπεράνουμε ότι μετά τον τοκετό η Παναγία απέκτησε κι άλλα παιδιά. Ένα παράδειγμα που δείχνει τη λάθος ερμηνεία είναι από το βιβλίο των Β΄ Βασιλειών (στ' 23) όπου διαβάζουμε: «και τη Μελχόλ θυγατρί Σαούλ ουκ εγένετο παιδίον έως τής ημέρας τού αποθανείν αυτήν». Δηλαδή η Μελχόλ δεν έκανε άλλα παιδιά μέχρι που πέθανε. Αν εξηγήσουμε το έως όπως το εξηγούν οι αιρετικοί πρέπει αφού πέθανε να έκανε άλλα παιδιά. Κάτι τέτοιο δεν στέκει.

Η Αγία Γραφή λοιπόν δεν λέει ότι η Παναγία έκανε και άλλα παιδιά. Υπάρχουν δε και κάποια σημεία της Αγίας Γραφής που λένε ρητώς ότι η Παναγία έκανε ένα μόνο παιδί. Αναφέρει το βιβλίο των Παροιμιών της Παλαιάς Διαθήκης στο τέταρτο κεφάλαιο στο στίχο 3 τα εξής λόγια: «εστάθην υιός τού πατρός μου αγαπητός και μονογενής ενώπιον τής μητρός μου». Τα λόγια αυτά τα λέει ο συγγραφέας αυτού του βιβλίου ο Σολομών, όχι για τον εαυτό του γιατί δεν ήταν ο μονογενής υιός της μητέρας του αφού είχε κι άλλα αδέρφια. Είναι λόγια της Σοφίας του Θεού δηλαδή του Υιού και Λόγου του Θεού, ο οποίος μας λέει ότι είναι Υιός του Πατρός Του, του Θεού Πατρός αλλά και μονογενής ενώπιον της μητρός Του. Ο Σολομώντας προφητεύει την αιειπαρθενία της Θεοτόκου.

Επίσης ένα άλλο πολύ ωραίο εδάφιο βρίσκεται στο βιβλίο του Ιεζεκιήλ (κεφ.44' 1-2): «Και επέστρεψέ με κατά την οδόν τής πύλης των αγίων τής εξωτέρας τής βλεπούσης κατά ανατολάς, και αύτη ην κεκλεισμένη. και είπε Κύριος προς με· η πύλη αύτη κεκλεισμένη έσται, ουκ ανοιχθήσεται, και ουδείς μη διέλθη δι' αυτής, ότι Κύριος ο Θεός Ισραήλ εισελεύσεται δι' αυτής, και έσται κεκλεισμένη.» Μιλάει ο Θεός στον Ιεζεκιήλ και του λέει οδηγώντας τον προς κάποια πύλη, ότι αυτή η πύλη θα μείνει κλειστή. Δεν θα ανοιχθεί διότι μόνο ο Θεός θα περάσει μέσα από αυτήν. Σύμφωνα με την ερμηνεία των Πατέρων της Εκκλησίας αυτή η πύλη που είδε ο προφήτης Ιεζεκιήλ εικονίζει την Παναγία από τη μήτρα της οποίας διήλθε μόνο ο σαρκωθείς Υιός του Θεού και Θεός και κανείς άλλος, άρα η Παναγία είναι αιειπάρθενος.

«Μένει και μετά τόκον παρθένος η Αειπάρθενος» διότι δεν ήλθε σε ανδρική συνάφεια μέχρι θανάτου. Τα ίδια μας λένε κι άλλοι πατέρες, ο Ιερώνυμος, ο Ιγνάτιος, ο Πολύκαρπος, ο Ειρηναίος, ο Ιουστίνος, ο Ηγήσιππος, ο Ωριγένης, ο Μέγας Αθανάσιος, ο Γρηγόριος ο Νύσσης, ο Αυγουστίνος, ο Μέγας Βασίλειος, ο Ιωάννης ο Χρυσόστομος.

Ας δούμε πιο συγκεκριμένα όμως τη διδασκαλία του Αγίου Ιωάννου του Δαμασκηνού, ο οποίος υπήρξε από τους κατεξοχήν υμνητές της Θεοτόκου:

«Η φανέρωσις του απλέτου και αχανούς πελάγους της αγαθότητος του Θεού και της αγάπης Του προς τον άνθρωπο έγινε δια της Θεοτόκου αφού δι' αυτής τελέστηκε το μυστήριο της σαρκώσεως. Και εφόσον ήταν προαιώνια η βουλή του Θεού για τη σωτηρία των ανθρώπων και η Παναγία ήταν προορισμένη, διαλεγμένη από το Θεό για να πραγματοποιηθεί αυτή η βουλή». Το ότι η Παναγία ήταν προορισμένη δεν σημαίνει ότι ήθελε δεν ήθελε ο Θεός την εξέλεξε, αλλά προορισμός της Παναγίας σημαίνει προαιώνια πρόγνωση της ελεύθερης αποφάσεως της Μαρίας και της προσωπικής της αγιότητας. Για να φτάσουμε όμως στο αποκορύφωμα της εκλογής του Θεού για την παρθένο Μαρία χρειάστηκε μια προετοιμασία. Σε τι συνίστατο αυτή η προετοιμασία; Ο Θεός κατά τη διάρκεια όλης της ιστορίας καλούσε όπως λέμε τους ανθρώπους. Στο κάλεσμα του Θεού απαντούσαν ελεύθερα λίγοι, οι οποίοι έτσι γίνονταν εκλεκτοί του Θεού και δια μέσου αυτών προετοιμαζόταν η σωτηρία των υπολοίπων. Ήταν αυτοί θα λέγαμε τα σημεία στηρίζεως του Θεού, τα σκεύη ελέους. Τέτοιοι άνθρωποι ήταν ο Μωυσής, οι προφήτες, οι κριτές και όλοι αυτοί οι εκλεκτοί της Παλαιάς Διαθήκης. Αποκορύφωμα αυτής της αλυσίδας των εκλεκτών ήταν η Παναγία, η κατεξοχήν διαλεγμένη και υπήκοος του Θεού. Έτσι θα λέγαμε ότι η Παλαιά Διαθήκη ήταν μια γενεαλογία της Παναγίας από την οποία γεννήθηκε ο Σωτήρας.

Σωτήρας πρώτα αυτών των εκλεκτών και δια μέσου αυτών όλων των ανθρώπων. Η Παναγία ήταν ο καρπός όλης αυτής της παλαιοδιαθηκικής προετοιμασίας της ανθρωπότητας για την υποδοχή του σαρκωθέντος Θεού. Αφού η Παναγία θα λέγαμε ήταν το κεφαλόσκαλο της σκάλας των εκλεκτών της Παλαιάς Διαθήκης μπορούμε να την ξεχωρίσουμε από την υπόλοιπη σκάλα και να πούμε ότι ξεχώριζε σαν ανθρωπίνη φύση; Αυτό είναι αδύνατον. Ήταν κι αυτή απόγονος του Αδάμ και της Εύας και άρα κληρονόμος του προπατορικού αμαρτήματος. Γι' αυτό και χρειάστηκε και εξαγνισμός της Παναγίας από το Άγιο Πνεύμα κατά τη στιγμή της συλλήψεως του Υιού και Λόγου του Θεού. Παρόλο όμως η Παναγία που ήταν κληρονόμος του προπατορικού αμαρτήματος διακρινόταν για την προσωπική της αγιότητα. Επομένως δεν στέκει καθόλου αυτή η νεώτερη αιρετική δοξασία του παπισμού περί ασπίλου συλλήψεως της Θεοτόκου και περί μη σχέσεώς της προς το προπατορικό αμάρτημα.

Η καινοτομία αυτή των παπικών αφενός χωρίζει την Παναγία από τους εκλεκτούς προπάτορες της και το υπόλοιπο ανθρώπινο γένος και αφετέρου μειώνει την πραγματική αξία της προσωπικής αγιότητας της Θεοτόκου. Το προϊόν αυτό του «αλαθήτου» του πάπα, κλονίζει ακόμα και την αλήθεια της σωτηρίας μας, διότι αν η Παναγία γεννήθηκε ασπίλως και επομένως χωρίς προπατορικό αμάρτημα και ξεχώριζε από το ανθρώπινο

γένος τότε και ο Χριστός αφού θα είχε γεννηθεί από ξένη προς την ανθρωπότητα γυναίκα θα ήταν ξένος προς τη γνήσια ανθρωπινή φύση.

Επίσης αν η Παναγία ήταν άσχετη προς το προπατορικό αμάρτημα τότε γιατί πέθανε, αφού ο θάνατος είναι αποτέλεσμα του προπατορικού αμαρτήματος; Αυτομάτως προκύπτει το ερώτημα γιατί πέθανε και ο Χριστός; Η απάντηση είναι ότι ο Χριστός πέθανε εκουσίως «αναδεχθείς τον ημών θάνατο», ενώ σαν αναμάρτητος δεν έπρεπε να πεθάνει. Η Παναγία λοιπόν σαν γνήσια απόγονος του Αδάμ και της Εύας ήταν κληρονόμος της προπατορικής αμαρτίας που σημαίνει ενοχή λόγω της έμφυτης ροπής προς την αμαρτία.

Μήπως τώρα αυτό συνυπονοεί ότι η Θεοτόκος ήταν ένας αμαρτωλός άνθρωπος όπως όλοι; Φυσικά όχι. Η Παναγία δεν είχε καμιά προσωπική θεληματική αμαρτία. Ο Άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός από τον οποίο παίρνουμε αυτά τα στοιχεία, όπως και όλοι οι Πατέρες εξαίρουν την προσωπική αγιότητα της Θεοτόκου. Η ροπή προς την αμαρτία που είχε μέσα της ήταν ανενέργητη διότι η θέλησή της και όλες οι δυνάμεις της ψυχής και του σώματός της ήταν αφιερωμένες στο Θεό. Έτσι η Παναγία υπερείχε των εκλεκτών προπατόρων της, προγόνων της. Σ' αυτό συνέβαλλαν και οι δίκαιοι γονείς της που τη γέννησαν εν σοφρωσύνη και εγκρατεία ώστε το παιδί τους ήταν «σπέρμα πανάμωμον».

Περισσότερο όμως συνέβαλλε και η χάρη του Θεού, η οποία μεταδίδεται σε εκείνους που δείχνουν προαιρετικό ζήλο και καθαρότητα και επιτηδειότητα. Και σε αυτά η Παναγία υπερείχε όλων. Η Θεοτόκος μάλιστα υπερείχε ακόμα και των αγγέλων γι' αυτό και τη λέμε «Τιμιωτέραν των Χερουβείμ και ενδοξοτέρα των Σεραφείμ». Διότι η Παναγία είχε τη διπλή παρθενία και στην ψυχή και στο σώμα πράγμα που οι άγγελοι δεν έχουν. Ήταν αιειπάρθενος η Θεοτόκος και Παρθένος άχραντος αφού δεν είχε σχέση με τα γήινα πάθη αλλά αντίθετα τράφηκε με τα ουράνια νοήματα. Γι' αυτό εκλέχθηκε από το Θεό σαν νύμφη του Θεού και μητέρα, σαν αξιόθεος. Η προσωπική αγιότητα της Θεοτόκου άνθισε ιδιαίτερα στο ναό του Θεού όπου φυτεύθηκε και καρποφόρησε «εν Αγίω Πνεύματι» σαν ελιά κατάκαρπη και έγινε οίκος κάθε αρετής χωρίς βιοτικές και σαρκικές επιθυμίες στην ψυχή της. Συντηρήθηκε Παρθένος στην ψυχή και στο σώμα, όπως έπρεπε σε εκείνην που θα δεχόταν μέσα της το Θεό, ο οποίος σαν Άγιος επαναπαύεται «εν αγίοις». Η Παναγία αναδείχθηκε ναός άγιος και θαυμαστός του Υψίστου Θεού.